

Vi vide yderligere, at det er Regeringens Hensigt at bygge en Række Forter rundt ved vore Kyster, og jeg antager, at de Kanoner, der her laves, skulle lægges paa Lager og vente paa den Dag, da de kunne blive anbragte paa disse Forter, som Regeringen yderligere ønsker at velsigne Landet med. Disse 25,000 Kr. ere derfor en overordentlig farlig Bevilling, der kan medføre betænkkelige Konsekvenser, og jeg kan paa ingen Maade gaa med til at stemme for en Finanslov, hvorpaa en saadan Bevilling staar. Og saa i en anden Henseende vil Finansloven blive forringet, hvis Hiertallets Indstilling vedtages. Jeg stater herved til, at Land- og Vigningskatten er udgaaet. Det drejer sig her om et Beløb paa 18—1900,000 Kr., og det var Meningen, at disse Pengene skulde gaa over til Kommunerne. Jeg tror, at Staten godt kunde undvære dem, og for Kommunerne vilde de have overordentlig stor Betydning. Og saa af en anden Grund ønsker jeg disse Pengene ud af Statskassen. Vi vide jo alle, at Pengene atter ere ved at ophobe sig i Statskassen, og det ser jo ud til, at vi staa over for truende og farlige Konflikter i politisk Henseende. Vi have tidligere set, hvilken Ulykke det har været for vort Land, at der i saa Fald laa mange Pengene i Statskassen. Derfor kunde jeg ønske disse 18—1900,000 Kr., som Land- og Vigningskatten andrager, ud af Statskassen og tilbage i Befolkningens Lomme.

Spørger man saa, hvad Folketinget til Gengæld har opnaaet, have vi jo fra flere Sider hørt, at det er en god Forretning at give 75,000 til Militærvæsenet og derfor saa 300,000 til agrariske Formaal. Naturligvis, slygtigt bejst, er det en udmærket Forretning at faa 4 Kr. for hver, man selv giver ud; men ser man nøjere til, tror jeg ikke, der er meget at rose sig af. Vort Parti har altid i Gerningen vist sig villig til at støtte Forslag, gaaende ud paa at støtte Erhvervslivet, og ogsaa til at støtte Forslag, der gik ud paa at opbølge Landets første og vigtigste Næringsvej. Men jeg mener, at dette Forslag ikke burde være fremkommet paa dette Tidspunkt. Det naturlige havde været, om det var kommet frem som særskilt Lov, eller dog ved Finanslovens anden Behandling, saa at vi havde kunnet faa Tid til at sætte os ind i det. Nu kommer det saa hovedfulds frem, at der i Grunden ingen er, der kan sige, hvorledes disse Pengene skulle anvendes. Det er ogsaa vanstelt paa Forhaand at sige, hvilken Nytte de kunne gøre. Det hele bliver nu overladt til Landbrugministeren. Jeg tvivler ikke om, at

han efter bedste Evne vil administrere disse Pengene, men jeg synes ikke, at dette Spørgsmaal har noget at gøre med Sagen. Det saa i Fællesudvalget et Øjeblik ud til, at en Kommission, angaaende Militærvæsenet skulde blive den Redningsplanke, hvorved det hele kom i Orden. Det ser nu ikke ud til, at den bliver til Virkelighed, og jeg kan ikke andet end sige, at jeg er meget glad ved det, thi af en saadan Kommissions Virksomhed, hvori Høire og Regeringen vilde have faaet et meget stort Flertal, vilde der ikke være kommet andet ud end en ny Forsvarsplan for Høire. Jeg tror, at Høire trænger til at faa en saadan ny Forsvarsplan, fordi det ikke kan agtere videre paa eller vinde Tilslutning til dets gamle. Jeg tror i det hele taget ikke, at Kampen om Militarismen lader sig udsægte i en Kommission. Det eneste Sted, den kan udkæmpes, er ude i Befolkningen. Der skal denne Kamp føres og ikke i en Kommission.

Man maa ogsaa regne med, at det lykkes Folketinget ved sin Eftergivenhed at bevare den nuværende Regering, og jeg antager, at dette har været tungt i Vægtstaaalen. Det er selvfølgelig under mange Forhold ret godt at have Regeringen paa sin Side. At faa en kraftig Forbundsstøtte over paa sin Side, er noget, man til enhver Tid vil sætte overordentlig Pris paa, men det er jo et Spørgsmaal, om Venstre her i Folketinget vil faa nogen Glæde af denne Forbundsstøtte. Jeg vil ønske, at det maa blive Tilfældet, jeg vil ønske, at dette Korps ikke maa bære sig ad saaledes som de Frivillige i den græske Hær, der vare de første til at løbe, da Kampen begyndte. Jeg vil haabe, at Folketinget maa faa Glæde af denne Alliance, at det maa vise sig at være kraftige Forbundsstøtter, som ville kæmpe tappert og alvorligt ved Folketingets Side. Naar vi se paa indstillingerne i deres Hælsed, have vi Socialdemokrater ikke været i Stand til at tiltræde nogen af dem. Jeg kan ikke se bedre, end at disse Indstillinger for Folketingets Vedkommende betegne Opgivelsen af vor Retsstilling, en Opgivelse af de Grundsetninger, hvorpaa dette Ting i lange Tider har kæmpet, og det forekommer mig ikke, at man maa opgive saadanne Positioner, i hvert Tilfælde ikke, førend man har faaet Bølgernes Sanction.

Naar jeg derfor ser paa de Indstillinger, der ere gjorte, kunde jeg være mest tilbøjelig til at stemme mod dem begge, men man maa selvfølgelig se det hele videre Synspunkt af den foreliggende politiske Situation, og den er jo for Tiden i høj Grad mærkelig. Paa den ene Side staar Regeringen